

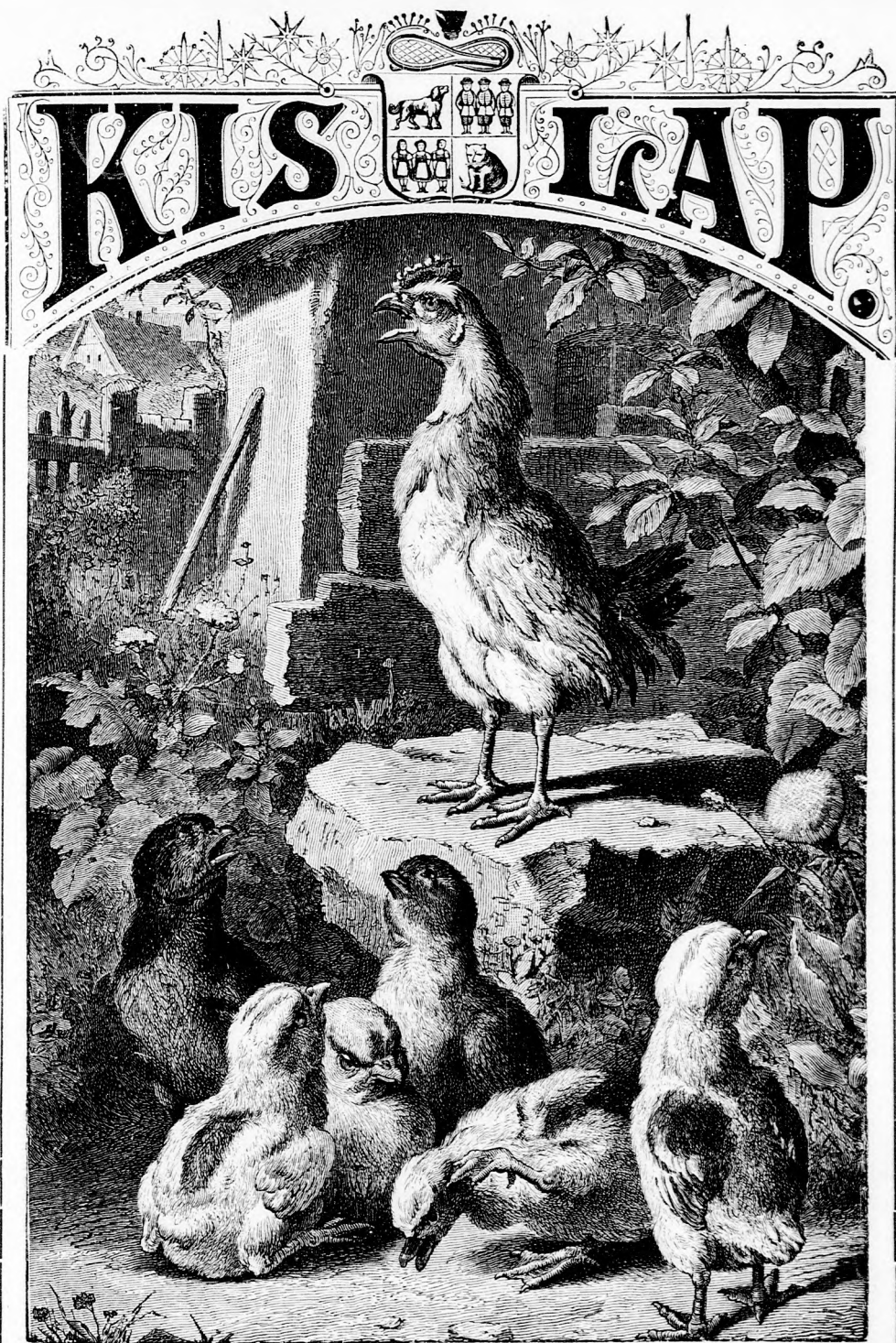
csak akkor
és veszed-
szökken,
iklacsucs-
lász pedig
yát, min-
ziklahasa-
szkodás-
etlen egy
vége van,
a mellett.
i a vak-
g próbál-
yek közt
szor utol-
jobbra-
dit rá a
majszálon
k bátor-
k zerge-
menekült
s azután
k a nyak-

LITÓK.

2-ik szá-
jtése:

Borom-
Gizella,
ein Jenő
Tárnok
sa? F. b.)
Margit,
Károly,
alesinger
ecz Béla,
és Havas
) Antal
r. Fligl
an Róza,
ranvossy
na, Koh-
Etelka,
Csukássy
ney test-
t. Gold-
n Jenő,

a-épület
esulat.

KUKORIKU! (Lásd a 70. lapon.)

AZ ARANY ÓRA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

LEÁNYOK nem mondatták ezt maguknak kétszer, hanem gyors léptekkel megindultak a mezőn keresztül. Néha-néha hátra tekintettek s látták, hogy Aladár még mindig ott áll a kutyaival. Már jó messzire értek s egészen bátorságban kezdték érezni magukat, mikor egyszerre dühös ugatás riasztá meg őket újra. Hátrafordultak és nagy ijedelemmel látták, hogy Neró egész erejéből fut utánok. Megszökött-e gazdájától vagy Aladár talán épen maga uszította a leányokra, hogy egy kis tréfája legyen, nem tudom, de alig hiszem, hogy Aladár urfi egészen ártatlan lett volna a dologban. Irénke és Lottika pedig most nem is törték ezen a fejöket, hanem hanyatthomlok futásnak eredtek, remélve, hogy még talán elmenekülhetnek.

Jól tudtak szaladni s a nagy félelem még fokozta erejüket: de ez mind hiába volt, a kutya még sebesebben szaladt. Már egészen közel volt hozzájuk, mikor még nagyobb baj történt: egy kis vakandturás volt ott a mezőn, Lottika nem vette észre, belebotlott és nagyot zuhanva terült el a földön, Irénke pedig, ki utána szaladt, már nem birt megállani és reábukott Lottikára. Ekkor aztán már anynyira elfogta a rémület őket, hogy többé föl sem keltek; már úgy is hiába... még egy szempillantás és rájuk rohan az a megdühödött kutya...

Egészen kábultan várták, hogy most mindjárt érezni fogják a kutya marását;

de e helyett valami más történt. Nagy suhogást, aztán még nagyobb esattanást hallottak, mintha valaki bottal nagyot ütött volna valamire. Ez a valami pedig nem lehetett más, mint a Neró kutya, mert ugyanabban a pillanatban fájdalmas vonítás hallatszott, eleinte közletről, aztán mind távolabbról.

— Keljetez föl, ne féljetez semmitől, szölt ekkor egy barátságos hang. Az a hitvány kutya nem fog már bántani.

Irénke és Lottika fölugrottak s a mint körülnéztek, látták, hogy a kutya már jó messze sompolyog, behuzott farkokkal és mindig vonítva, gazdája, Aladár után, ki gyorsan távozott a rét tulsó része felé. Aztán megnézték, ki volt megmentőjük s ráismertek Imrere, a ki tegnap a halat hozta s a kiról a néni ke sokat beszélt nekik. Már a néni beszédéből előre is nagyon megszerették Imrét, míg Aladárról nem igen sok jót gondoltak a vasuti találkozás és a néni elbeszélése után. De most meg már épen roppant hálát éreztek Imre iránt, megmentőjüket látták benne Aladárban pedig gonosz ellenségöket. Meglehet, hogy Imre volta képen nem is valami rendkívüli hőstettet vitt végbe s az a kutya csakugyan nem volt olyan nagyon veszedelmes; de már a két lányka meg volt győződve, hogy Imre nélkül talán el is vesztez volna.

Meg is köszönték szépen segítségét, a mire Imre nevetve mondá:

— Ugyan hagyjátok, csak nem hiszitek, hogy van mit köszönni. Láttam megszíról, hogy Aladár itt jár a kutyaájával s hogy megijedtetek; mivel pedig ismerem Aladár szép szokásait, hát erre jöttem,

szerencésére még idején. Különben, ha meg nem ijedtek, hanem botot törtök valamely bokorról, magatok is elüzhettétek volna a kutyát, mert gyáva állat, épen mint a gazdája.

Imre ezt nagyon megvető hangon mondta, csöppet sem titkolva, hogy Aladárt biz ő nem szereti. De aztán másról beszéltek, a leányok szerettek volna mielőbb haza jutni.

— De ha megint utunkba akad az a kutya...! szölt Lottika aggódva.

— Oh, azt nem hiszem. Aladár haza felé ment, de meg különben sem szeret arra járni, a hol engemet lát, szölt Imre.

— Igen... ha olyan szives volnál és haza kísérelnél minket...

— Ha épen akarjátok, azt is megtehetem. Ráérek.

Megindultak s utközben Imre egy házaeskát mutatott a folyó partján.

— Nézzétek, ott lakom én... majd látogassatok meg egyszer... nem valami fényes palota, de nekem van ám mindenféle szép madaram, állatkám. Van két mókuskám is... magam fogtam... az egyiket nektek adom.

A leányok nem szabadkoztak az ajándék ellen, tudták, hogy Imre szívesen adja, nekik pedig örömük lesz benne.

— Igen, de hol tartjuk majd a mókuskát? kérdé Irénke.

— Majd én készítek számára kalitkát, felelt Imre. Érték ám én mindenféle mesterséghez. Aztán kikeresünk neki jó helyecskét valahol a kertben.

A kapuhoz érve, Imre el akart buszuzni, de Zsuzsa néni épen ott volt az

udvaron s meglátta az érkezőket. Nyájasan szölt hozzájuk:

— No's, már összebarátkoztatok? Tudtam, hogy hamar megtaláljátok egymást.

— Jaj néni, és milyen szerencse, hogy találkoztunk Imrével!

S a két leányka nagy hévvel elbeszélte a kis kalandot. Azt nem akarták mondani, hogy Aladár szándékosan uszította rájuk a kutyát, mert nem látták s igaz szívü gyermekek lévén, nem szerettek volna hamisan vádolni; de már az Imre hős tettét annál inkább dicsőítették. Imre pedig nevetve mondá:

— Soh'se higgye, kedves néni, hogy valami nagy volt a veszedelem. Épenséggel semmi baj se lett volna, ha Irénke és Lottika meg nem ijednek, hanem botot vagy követ ragadnak a kutya ellen.

— Igen ám, csakhogy megijedtek és nem tették, tehát mégis csak neked köszönhetik, hogy bajuk nem esett, felelt a néni. No, különben se baj, máskor jobban fognak vigyázni. Most pedig jöjjetek oszonnálni. Irénke, hívd meg Imrét is, legyen a vendégetek.

A leányok nagyon örültek ennek. Titokban már előbb is gondoltak arra, hogy jó volna Imrét meghívni, töltse náluk a délutánt; csakhogy a néni engedelm nélkül persze nem mertek volna ilyesmit tenni. Most hát mindaketten annál szívesebben hívták; de Imre nem nagyon kapott rajta, látszott, hogy szeretné is elfogadni a meghívást, nem is. A néni észrevette és nevetve mondá:

— Csak jöjj, tudom én, mitől félsz, te gonosz! Már három napja nem voltál

leczkén Gábor bácsinál és tudod, hogy Gábor bácsi épen csak az effélét nem szokta elfelejteni.

— Az ám, szólt Imre. És ha meglát, nem lesz szabadulásom, be kell mennem tanulni.

— Természetes, és ennek csak örülnöd kellene. Lásd kedves fiam, meg kellene gondolnod, hogy ha már nem járhatsz rendesen iskolába, nagy hasznodra lesz, ha legalább Gábor bácsitól tanulsz egyet-mást. Mi lesz belőled, ha egész tudatlanul nősz fel!

Imre elpirult és a leányokra nézett, fürkészeve, mit gondolnak, nem nevetnek-e gunyosan. De Irénke és Lottika sokkal jobb szívűek voltak, hogyszem ezt tették volna. Imre egy pillanatig hallgatott, aztán vállát vonogatva felelt:

— Ugy sem sok hasznom lesz belőle, ha itt megtanulok is egyet-mást, már ugysem lehet belőlem iskolázott ember, itt maradok én a faluban szegény embernek. De hát nem bánom, ha már meg kell lenni... haza szaladok és elhozom könyveimet, mindjárt itt leszek.

Ezzel megfordult és elszaladt.

— Bizonyosan nagyon nehéz tudományokra tanítja a bácsi, szólt Irénke.

— Oh dehogy, felelt a néni. Csak afféle, a mi ilyen fiúnak való. Hanem persze szegény Imre nevelése nagyon el van hanyagolva; már tizenhárom éves, de alig tud annyit, mint egy nyolcz-tíz éves fiu. A mamája majdnem mindig betegen fekszik, más meg nem viseli gondját, egész nap az erdön, mezön kóborol, halászgat,

madarakat fogdos. Egészen elszokott a tanulástól s így persze nehezebbre esik. Pedig ha igazán akarná, épen olyan jeles lehetne ebben is, mint játékaiban.

— Talán vissza sem jön, aggódék Lottika.

— Oh dehogy! Ha egyszer azt mondta, hogy visszajön, ekkor bizonyosan eljön.

Alig néhány percz múlva Imre csakugyan megjött, hóna alatt könyveivel és írásaival, melyeket gondosan eltakart, nehogy a leányok lássák, mert biz az ő írása veszedelmesen hasonlított a tyukkaparáshoz. Mint valami bűnbánó vétkes kopogott a Gábor bácsi ajtaján.

— Előbb essünk át a keserű mulatságon, mondá. Majd azután játszunk.

ÉNEKLECZKE. (Lásd a 69. lapon.)

860
538

Mialatt Imre odabent a bácsival tanult, a leányok előkészítették az oszonnát. A néni odaadta nekik a kamara kulcsát, hogy kedvökre való lakomát csapjanak. Főztek is kávé, felbontottak egy pár üveg befőtt gyümölcsöt, szeltek jó kalácsot, aztán megterítették az asztalt s mire minden-nel elkészültek, Imre is kész volt a leczkével. A nagy tanulástól egészen kipirulva jött elő, ujjai végig be voltak tintázva, sőt még az orra hegye is tintás volt, úgy hogy Irénke és Lottika akaratlanul is hangosan fölkacagtak. Imre eleinte megzavarodott és röstelkedett, de azután maga is jót nevetett.

Nagyon vigan folyt az oszonna, de mikor már elvégezték, Irénke kissé elkomolyodott. Látszott, hogy mondani akar valamit, de nem igen tudja, hogy fogjon hozzá. És Lottika is épen úgy volt, bizonyosan együtt terveztek ki valamit. Végre Irénke mégis megszólalt:

— Mondanék valamit, Imre . . . de ígérd meg, hogy nem veszed rossz néven.

— Dehogyan veszem! Nem vagyok én haragos természetű. Nos, hát mi az?

— Hát . . . hát . . . tudod, Imre mi leányok vagyunk, az igaz, de lásd, mi már nem vagyunk épen oly kicsinyek, sőt én talán nem is vagyok fiatalabb náladnál . . . aztán mi Budapesten igen jó iskolába járunk, sokat tanulunk, sokszor segítünk öcsémnek is a leczkénél. Nos, hát azt gondoltuk Lottikával, hogy ha akarnád, mi majd segitenénk neked is a tanulásnál, megmagyaráznánk egyet-mást, amit épen nem értesz . . . tudod, úgy mint tanuló-társak szoktak.

Imre elvörösödött és szégyenkezve sütötte le szemeit, aztán kissé bosszusan mondá:

— Oh, bizonyosan a néni ösztönzött titeket, hogy efféléket ajánljatok nekem . . . és majd mindenfelé csufolnak, hogy a nagy kamasz Imrét kis leányok tanítgatják.

— Oh nem, nem! szólt Lottika élénken és igaz barátsággal. A néni semmit sem szólt nekünk, mi magunk gondoltuk ezt ki, mialatt az oszonnát készítettük. Aztán tudni bizony nem tudná hármunkon kívül senki a világon.

(Folytatása következik.)

Éneklecke.

(Képpel a 68. lapon.)

*ELLA, Bella, Gizella,
Hamar elő a kótát!
Tanuljunk meg szaporán
Egy gyönyörű szép nótát.*

*Hogy hangzavar ne legyen, —
Taktusra figyeljétek;
Hogy hamis hang ne essék:
A hangjegyre nézzetek.*

*Nyissátok ki szátokat
S ügyeljétek arra, hogy
Mint veszteket lélekzetet,
Nincs hang, ha a szusz — kifogy.*

*Nos kezdjétek — egy kettő . . . . .
Ha sokat próbáltátok
Hogy mily gyönyörű e dal,
Még csak akkor tudjátok.*

KUKORIKÚ!

(Képpel a ezimlapon.)

Messze földön nem volt olyan szép baromfiudvar, mint a melyikben Tarajas, a kis kakas élt. Büszke is volt rá a majorosné és ha vendége érkezett, megmutogatta neki csirkéit, pulykáit, libáit, kacsaít, melyek egész seregben sétáltak, kaparásztak a tágas udvaron és éltek vigan és jól, mert buzaszemecskét, kukoriczát bőven kaptak.

A pulykák épen nagy begyesen jártak körül, mikor egyszer ismét látogatók érkeztek az udvarba. A haragos pulykakakas mérgesen elfordult, nem szerette, ha nézegetik.

— Mit alkalmatlankodnak itt ezek az emberek? Tudom, hogy engem bámulnak. Hát mit bámulnak? Talán még nem láttak pulykakakast?

— Oh, nem téged néznek, hanem minket, szólt egy ostoba liba. Látod-e, épen most is ránk mutatnak, dicsérnek, milyen szép kövérek vagyunk. Oh, tudom én, az emberek nagyon szeretnek minket libákat.

— Persze hogy szeretnek, de csak sütvé, te együgyü, szólt ekkor Tarajas, a kis kakas. Csak nem képzeled, hogy miattatok idefáradna valaki? Engem jöttek megnézni. Hallottam, mikor a minap mondta a majorosné, hogy messze földön nincs olyan gyönyörű kis kakas, mint én.

De biz a kis kakas hiába hetvenkedett, a látogatók nem vették észre s ez szörnyen bosszantotta. A kacsa, melyek nem gondoltak azzal, bámulja-e valaki őket vagy sem, e közben odacsődültek a majorosnéhoz és szörnyű hápogással kértek emnivalót. Már ezt a libák is szerették volna s még a büszke pulykák sem bánták, ha épen egy kis harapni valót kaptak, tehát ők is oda gyülekeztek, utóljára pedig a csirkék, tyukok is ott sipogtak. A majorosné hozatott is egy szakajtó bu-

zát és szórta tele marokkal, az éhes jószág pedig szedegette és a vendégek ezen mulattak. A kis kakas hátul hiába várta, hogy hozzá jöjjenek és megbámulják.

— Már látom, nekem is oda kell mennem, gondolá.

Odament a többi közé, de még nagyobb lett a bosszúsága, mert látta, hogy a sok nagy kakas, liba, pulyka közt ő egészen eltűnik, most már épen nem veszik észre. Ágaskodott, nyujtogatta a fejét, de hiába.

— Azt akarom, hogy lássanak. Miattam jöttek ide, tudom.

— Örülj, ha észre nem vesznek, inté a vén kakas.

De a hetyke kis Tarajas nem tudta elviselni, hogy őt ne dicsérjék. Végre ki gondolt valamit. Nem messze magas kőpad volt, odaröpült fel és torkaszakadtából kiáltá:

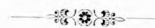
— Kukorikú!

Nagy öröme látta, hogy most már mindenki reá néz. Folytatta tehát a kukorikulást s oly rettenetes lármát csapott, hogy a ki csak közel volt, majd megsiketült. A kis csibék, melyek ott épen mellette pihentek, kétségbeesve igyekeztek bedugni füleiket. A kis kakas pedig nagy büszkén csak lármázott tovább, mignem a majorosné így szólt a cselédhez:

— Jutka, azt a kis kakast fogd meg. Ugy látom, nem való arra, hogy fölneveljük, afféle lármás, megférhetetlen, verelkedő kakas lenne belőle. Megsütjük ma estére.

És Jutka csakugyan megfogta Tarajast és vitte, hogy megölje. Most már sajnálta Tarajas, hogy észrevették, az öreg kakas pedig utóljára így szólt hozzá:

— Lásd, kellett ez neked? Intettek, de nem hallgattál reám, pedig a tολakodó kérkedést mindig utóléri a büntetést.

Kalászszedés.

Dűs a termés, sok a gabna az idén ;
 Annak is jut, ki nem vetett, ki szegény.
 Learatta a bő termést a kasza,
 Összerakták — el is vitték már haza.

*De egy-egy száll itt is, ott is elmarad.
 Nem bánja azt a jó módú, ki arat,
 Hogy a néhány elhullott szál nem neki,
 De annak jut, a ki fölszedegeti.*

*Szegény ember jó gyermeke már korán
 Künn a mezőn, sokat fárad — izzad ám
 Estig, a míg néhány markot összeszed
 Abból, mi a messzi telken elveszett.*

*Ha sok nincsen, semminél jobb a kevés ;
 Nem sokat ér, a mit szednek, az egész,
 De segítnek szegény apjuk-, anyjukon...
 Isten áldás legyen a munkájukon.*

A HARAGOS ELLENSÉGEK.

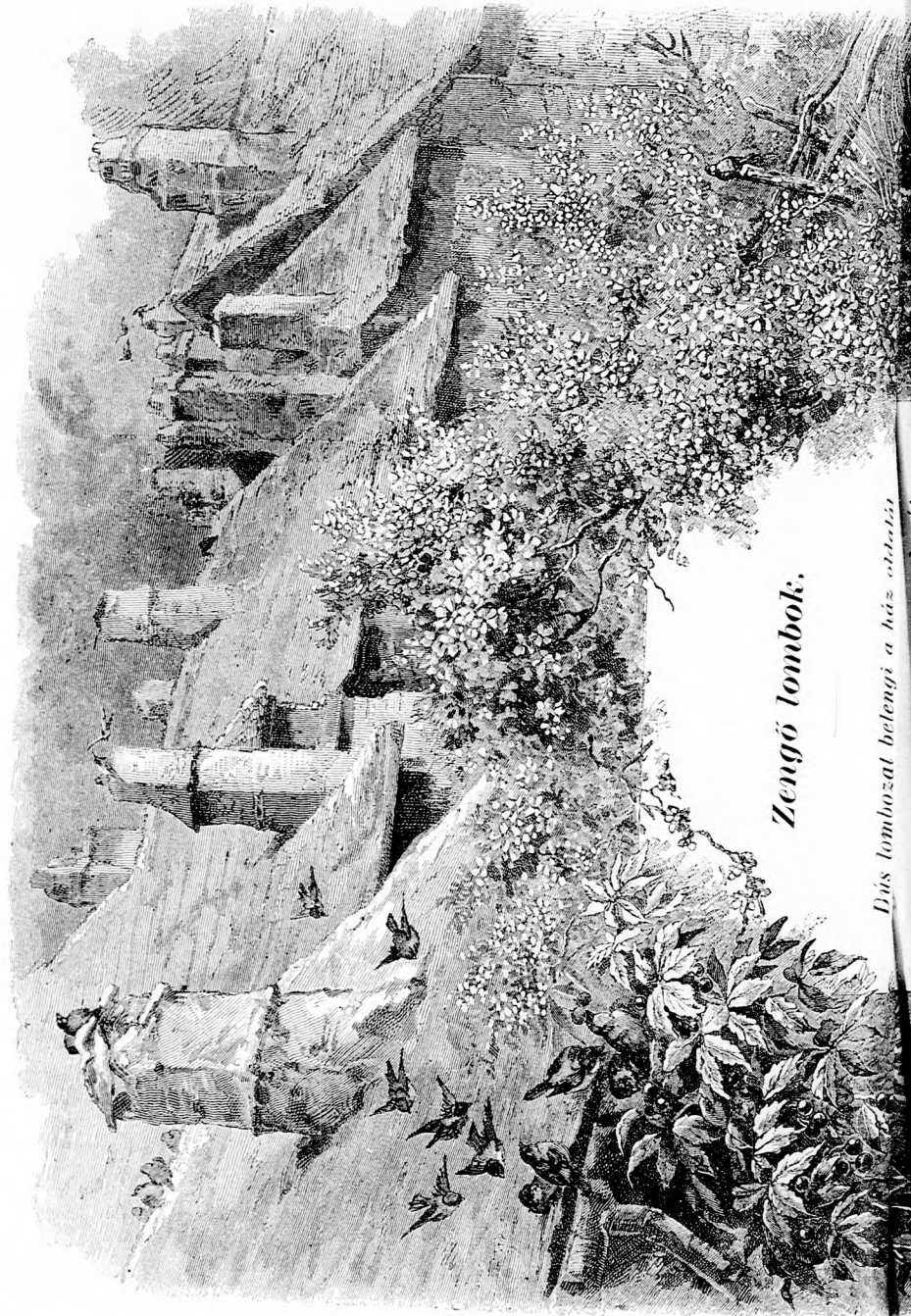
— Beszélyke, két képpel. —

Mikor én még afféle iskolás diák voltam, ugyancsak örültem én is a szünidőnek, melyet otthon szüleim kedves falusi jószágán tölthettem ; ki nem fogytam a játékból reggeltől estig, kivált ha Ferkó, az én legkedvesebb pajtásom velem volt.

Ferkó árvagyerek volt s az öreg molnár tartotta házánál, a hol Ferkónak nem valami jó dolga lehetett. A molnár mogyorva, haragos vén ember volt, a ki ritkán állt szóba valakivel, Ferkót pedig sokszor megkínózta szeszélyeivel, úgy hogy a fiu utóljára szólni is alig mert nagybátyjához ; többnyire hiába is szólt, mert az öreg rá sem hallgatott. Az öreg indulatos természetéből aztán sok átragadt Ferkóra is, a ki szintén türelmetlen, heves volt gyakran, úgy hogy az igazat megvallva, összepöröltünk akárhányszor. De rendszeren már rövid idő múlva ki is békültünk, még pedig mindig Ferkó kezdte meg a békülést, mert a milyen indulatos, épen olyan jószívü is volt. Ezt én persze csak később tudtam meg igazán, akkor még nem gondoltam rá és egészen rendjén találtam, hogy ha összepöröltünk, hát Ferkó kérjen bocsánatot ; én pedig siettem mindig megbocsátani, mert mindig nagyon unalmasok voltak a napjaim, mikor Ferkóval nem játszhattam.

De egyszer aztán olyan nagy lett a harag köztünk, hogy én többé hallani sem akartam régi pajtásomról s mindennap újra meg újra megfogadtam, hogy soha

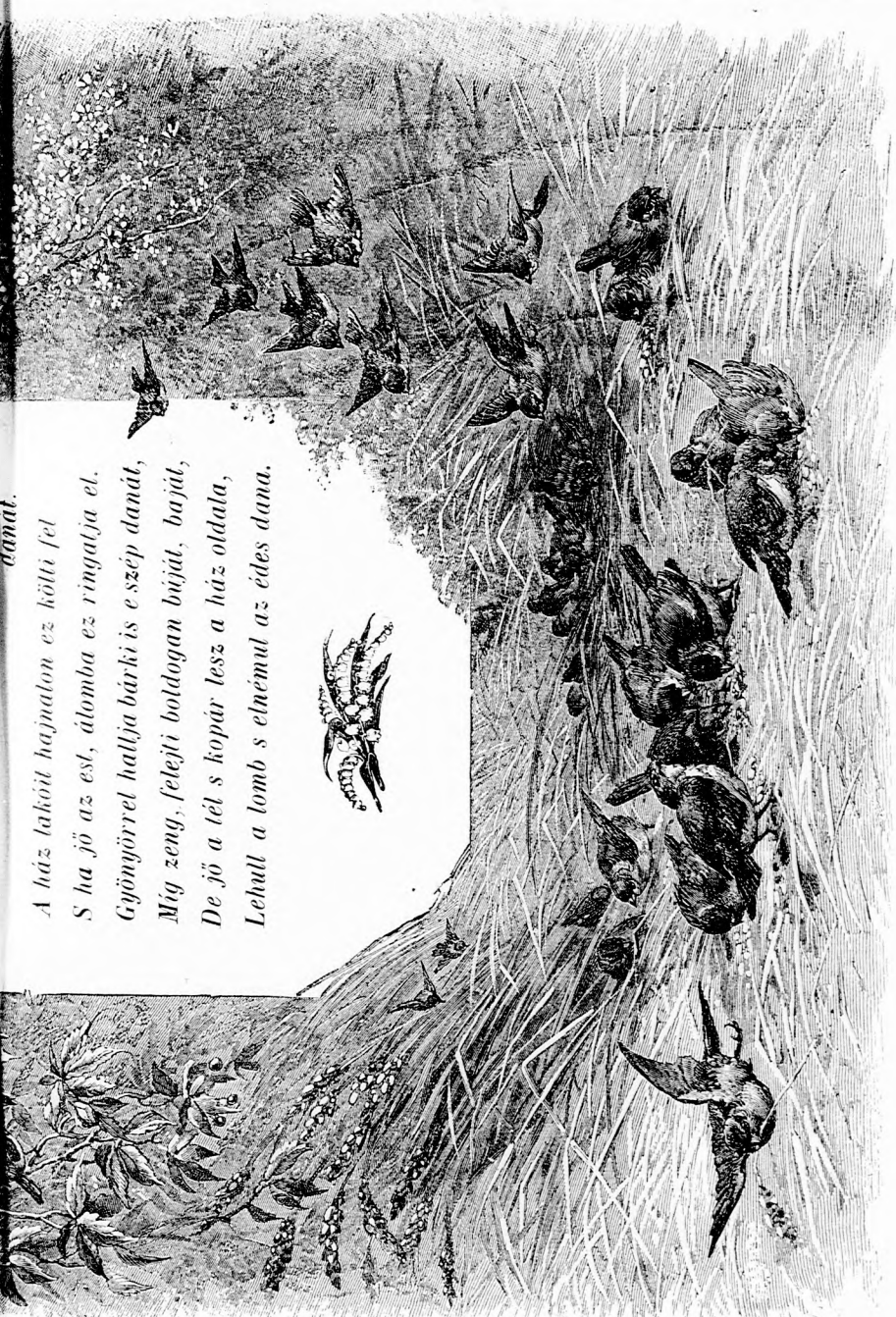
(Folytatása a 74. lapon.)

Zengő lombok.

*Dús lombokat belengi a ház orvosa
dantát.*

*A ház lakóit hajnalon ez költi fel
S ha jő az est, álomba ez ringatja el.
Gyöngörrel hallja bárki is e szép dantát,
Míg zeng, felejt boldogan büjút, bajút,
De jő a tél s kopár lesz a ház oldala,
Lehull a lomb s elnémul az édes dانا.*

(Folytatás a 71. laphoz.)

még csak szóba sem állok vele. Haragtar-
tást fogadtam meg, nem gondolva meg,
milyen csuf egy indulat az; pedig minden
reggel-este imádkoztam és elmondtam,
hogy »bocsásd meg a mi vétkeinket, vala-
mint mi is megbocsátunk az ellenünk vé-
tetteknek«; csakhogy soha sem jutott
eszembe ezt valósággal meg is tenni,
azt hittem, méltó okom van haragudni
örökre.

Persze, ha most sok esztendő multá-
val visszagondolok, csodálkozom rajta;
de akkor nagyon, nagyon el voltam kese-
redve. Az pedig így történt:

Egy napon játékközben megint ösze-
pöröltünk Ferkóval s ő daczosan ment
haza. Én is haza mentem, de már délután
vártam, hogy Ferkó szokás szerint mégis
csak eljőjön hozzám. Ferkó azonban nem
jött. Vártam, vártam, nem tudtam milyen
játékba belefogni, végre arra szántam ma-
gamat, hogy elsétálok a malom felé, talán
véletlenül találkozom Ferkóval és akkor
hamar megbékülünk újra. Hívtam tehát
kedves kutyácskám, Snuczit és megin-
dultunk.

Snucziról tulajdonképen sokat kel-
lene beszélnem, mert ez az én kedvenc
játsszótársam és hü kísérőm volt minde-
nütt. Hogy igazat mondjak, hát bizony
Snuczit nem volt valami különös szép
kutya, de hát nem a szépség a fő; Snuczit
olyan okos, hü, engedelmes állat volt,
hogy nehéz lett volna párját találni, iga-
zán megérdemelte, hogy szeressem. De
nemcsak én szerettem, hanem mások is,
mert Snuczit roppant barátságos volt
mindenki iránt, a ki épen nagyon rosszul

nem bánt vele. Ferkóval persze nagyon
jó barátok voltak.

Elsétáltunk tehát kettecskén a ma-
lom felé, de mikor közel jutottunk, meg
voltam akadva, mert Ferkót nem láttam
kint, bemenni pedig nem akartam. Vár-
tam, hogy Ferkó majd kijön, mert ő sem
szokott volt sokáig szobában ülni, ha
nem volt vele kénytelen; nem akartam
azonban, hogy az ablakból lásson és ész-
revegye, hogy reá leskelődöm. Elbujtam
tehát egy bokor mögé, a honnan jól lát-
hattam a malom felé és tervem szerint
majd előbukkanhattam, ha kellett, mintha
csak véletlenül jártam volna ott. Snuczit
azonban szabadon kalandozott szerte,
kergetve pillangókat, verebeket nagy jó
kedvvel.

Sokáig vártam, már szinte beleun-
tam és boszankodtam s távozni akartam.
De épen ekkor kijött Ferkó a malomból
azon a keskeny pallón, mely a kereket
hajtó árok fölött vezetett át. Areza retten-
tően mogorva volt s majdnem úgy látszott
mintha sirt volna; nem nézett se jobbra,
se balra, csak hadonázott mérgesen egy
nagy fejszével. Bizonyosan a vén molná-
ral volt valami baja s az öreg keményen
bánt vele, talán meg is verte. El akartam
osonni, mert tudtam, hogy nem lesz kedve
kibékülésre, játékra.

Szerencsétlenségre azonban Snuczit
épen akkor ott köszált a palló közelében.
Ő azt nem tudhatta, hogy én most haragban
vagyok pajtásommal és nem akarok vele
mindjárt találkozni; Snuczit nem haragu-
dott s ezért, a mint megpillantotta Ferkót,
nagy örömmel feléje szaladt és szokása
szerint hízkelve ráugrott, majd hogy

le nem döntötte a pallóról. De Ferkó nem volt tréfáló kedvében s boszusan ellökte magától a kutyát, mikor pedig ez mégis visszatért és megint rá akart ugrani, Ferkó a fejszével mérgesen rácsapott. Szegény Snuczi! Nagyot vonított, aztán szédülten lebukott a pallóról a vízbe, a malomkerék alá s eltűnt, a víz elsodorta, odaveszett.

Kétségbeesetten sikoltottam fel, mikor kedves kutyácskám szörnyű veszedelmét láttam. Előrohantam s a haragtól szinte fuldokolva kiáltottam:

— Oh te gonosz... te gyilkos! Megölted az én kedves kutyámat!

Ferkó csak ekkor látszott föleszmélni boszus elmerültségéből. Bámulva nézett reám.

— Mit? A Snuczi volt az? kérdé.

— Oh, mintha nem láttad volna! Mintha nem ismernéd! De ezért meglakolsz! Ez már mégis szörnyűség!

Ferkó csak a vállát vonogatta.

— Bánom is én, akármit csinálnak velem, szólt mogorván. Különbén még egyszer mondom, hogy nem is néztem, miféle kutya az... nagyon boszus voltam.

— És azért az én kedves kutyácskámnak kellett elveszni, ugy-e? De hiszen ilyen haszontalan kifogással nem ütjük el a dolgot! Majd meglátom, szabad-e a más ember jószágát csak így könnyedén elpusztítani.

Öklömmel fenyegettem, aztán sirva szaladtam haza és elpanaszoltam szomorúságomat apámnak. Ő is nagyon boszankodott, de aztán azt mondta, hogy végre sem tehet semmit, egy kutya miatt nem méltó üldözni azt az árva fiút. Én

persze másképp gondolkoztam, szerettem volna becsukatni Ferkót, de hát ebből semmi sem lett. Hanem annál nagyobb lett a haragom és azután többé feléje sem mentem.

Több nap mult, de én makacs voltam haragomban. Nem is gondoltam többé arra, hogy Ferkóval kibéküljek. Kerestem egyéb játékot s ha láttam Ferkót, messziről elkerültem.

Látni pedig sokszor láttam, mert pár nap mulva ő már sokszor ólálkodott a házunk körül, leste, hogy találkozék velem. Tudtam, hogy szeretné megujítani a régi barátságot, de én keményen eltökéltem, hogy annak vége. Nehányszor utólért Ferkó s megszólított, könyörgő pillantást vetett reám; de én rögtön hátat fordítottam neki és ott hagytam.

Egyszer, a mint kertünkből a mezőre léptem, az ajtónál ott állt Ferkó s kezében egy igen szép kis kutyácskát tartott. Elémbe állt s a kis kutyát nekem nyújtva így szólt:

— Nézd, szereztem egy szép kutyácskát, ezt fölneveljük a Snuczi helyett, csak ne haragudjál...

— Nem kell, tartsd meg a kutyádat... semmi sem kell tőled.

— Hát örökre haragot akarsz tartani, azt akarod, hogy ellenségek legyünk?

— Igen, azt akarom.

Ferkó szemében fölillant a haragos indulat.

— Azt akarod? Jól van, hát legyen!

Elment és e naptól fogva többé nem jött felém. Én sem mentem feléje, bár lassanként, a mint Snuczit felejteni kezdtem és haragom is csillapodott, néha na-

gyon szerettem volna vígan játszani, mint hajdan. De el voltam tökélve, hogy nem bocsátok meg soha Ferkónak.

Nem tudom, megtartottam volna-e szándékomat, de segítségemre jött a véletlen. Látogatóba jött hozzánk hosszabb

GAZSI BÁCSI EVEZETT . . . (Lásd az 78. lapon.)

időre Gazsi bácsi, két fiával, kik éppen hozám való diákok voltak. Most már aztán volt kivel játszanom, Ferkóra többé nem

is gondoltam s ha találkoztunk, megvetőleg fordultam el tőle. De ő is daczosan nézett reám, látszott, hogy most már ő

volna-e
t a vélet-
rosszabb

sem akar kibékülni. Most már nem törőd-
tem vele. Rokonaimmal vig játék közt
telt az idő, jártunk az erdőbe, lapdáz-
tunk, rendeztünk kirándulásokat, sokszor pedig

csónakáztunk, a mi legkedvesebb mulat-
ságunk volt. Gazsi bácsi is megszerette a
csónakázást s rendszeren ő jött velünk, de
apám mindjárt első ízben figyelmeztette:

... LÉGY MEGINT JÓ BARÁTOM! (Lásd a 79. lapon.)

— Csak arra vigyázz, Gazsi barátom,
hogy a gát közelében ne legyetek, mikor
a molnár kinyitja.

Az a hely tudniillik, a hol csónakáz-
tunk, jó messze a malmon fölül volt a
patakban. Itt a patak nagy töltéssel ef

egvető-
czosan
már ő

volt zárva s a töltés közepén széles gátkapu volt. Mikor a gát zárva volt, a víz meggyült a gáton fölül és egész nagy tavat képezett, melyen pompásan lehetett csónakázni; e tóból folyt a víz oldalt a malomárokba, a mi pedig oda nem kellett, az a töltés tetején csorgott keresztül. Ha a malom nem örölt, akkor a molnár kinyitotta a nagy gátkaput, hogy a víznek rendes lefolyása legyen és hirtelen zápor éjjel áradást ne okozhasson. A gát kinyitásakor a víz roppant erővel tódult rajta keresztül és hatalmas zuhatagban omlott alá; ilyenkor tehát nem volt szabad közel járni a csónakkal, mert a sebes folyást nyert víz elragadta volna. Ezért mondta apám azt a figyelmeztetést.

Már többször csónakáztunk minden baj nélkül s épen sértéssel nem is gondoltunk semmi bajra, mikor egy napon aztán utolért.

Gazsi bácsi, meg két fia és én ültünk a csónakban. Nagyon szép időben indultunk ki, de hirtelen elborult az ég és nagy eső fenyegetett. Ettől azonban nem ijedtünk meg, sőt tréfálgattunk, hogy nem sokára alól-felől víz lesz; atyám figyelmeztetésére pedig nem gondoltunk. Gazsi bácsi evezett (Lásd a képet a 76. lapon.) épen a gát felé, melyhez háttal volt fordulva; én is háttal ültem a gátnak, melyhez sebesen közeledtünk, pedig a vén molnár már ott volt és nyitogatta a gátat, nem nézve körül, vagy pedig azt gondolva, hogy van elég eszünk, tudjuk, mit csinálunk. A mogorva öreg soha sem törődött a mások dolgával. Gazsi bácsi két fia úgy ült a csónakban, hogy láthatta, mi történik a gáton; de ők még félig idegenek

voltak, nem értették a dolgot, nem szóltak és így mindinkább közeledtünk a veszedelem felé.

Egyszerre hangos kiabálás hallatszott a part felől. Odanézve láttam, hogy Ferkó áll ott, integet és kiabál, hogy térjünk vissza.

— Mit akar az a fiu? kérdé Gazsi bácsi.

— Soh' se törődjék vele, Gazsi bácsi, felelém. Az egy haszontalan, gonosz fiu.

Ferkó még egy ideig kiáltozott, de mikor nem ügyeltünk reá, hirtelen futásnak eredt és a gát felé integetett, egyuttal pedig torka szakadtából kiáltozá:

— János bácsi, ne nyissa ki! Az Istenért, ne nyissa ki!

Erre már figyelmessé lettem, megfordultam és ekkor aztán láttam a veszedelmet, — az öreg molnár épen akkor emelte ki a rudat, mely a gátat zárva tartotta. A gát megnyilt, a víz zuhogva omlott ki és a gáton felül addig oly csendes tóból hirtelen ijesztően örvénylő folyam támadt, mely magával sodorta könnyü csónakunkat. Épen a közepén voltunk, a hol az ár legveszedelmesebben sodort. Gazsi bácsi nem volt elkészülve a hirtelen változásra, a víz ki sodorta kezéből az evezőt, menthetlenül rohant a csónak a gát zuhatagja felé. Sápadtan, remegve ugráltunk fel, de nem tehattünk semmit.

— Végünk van! kiáltám.

És kevesebb idő alatt, mint a míg ezt leirtam, csónakunk odaütődött a gát falába, felfordult s mi mindnyájan a vízbe estünk.

Egy pillanatra alámerültem, de aztán kétségbeesetten igyekeztem menekülni. Úszni elég jól tudtam s a következő pillanatban már a víz színén voltam ismét. A mint felbukkantam, épen mellettem volt Gazsi bácsi kisebbik fia, ki nem tudott úszni s ki már félig ájultan alábukott a vízben.

— Kapaszkodjál belém, kiáltám neki.

Görcsösen belém fogózott, de nagy ijedelmemre akkor vettem észre, hogy nincs elég erőm őt is fentartani. Alig egy-két másodperczig bírtam még a víz színén maradni, aztán elmerültem rokonommal együtt s a következő pillanatban elvesztettem eszméletemet, fuldokoltam.

Mikor ismét föleszméltem, hamarjában nem igen tudtam, élek-e még vagy meghaltam. Fejem kábult volt, de hallottam a mamám és nővéreim szavát. Tehát mégis csak élek . . . valaki megmentett. Még jó ideig feküdtem félig kábultan s folyvást az a szörnyű pillanat járt az eszemben, mikor utólért a veszedelem . . . És én magam okoztam, mert vak haragomban nem engedtem, hogy Gazsi bácsi a Ferkó szavára figyeljen; pedig Ferkó a veszélyre figyelmeztetett, elfelejtette a haragot, mikor a bajt látta . . . nem kételkedhettem benne, hallottam, mikor az öreg molnárnak kiabált; az öreg pedig szokása szerint nem ügyelt a fiura, vagy már későn volt. De az mindegy, Ferkó mégis csak derék fiu, én pedig nagyon gonosz voltam irányában.

Fölnyitottam szemeimet s láttam a mamát, testvéreimet és ráismertem a molnár szobájára. Legelső gondolatom is az

volt, vajjon a többiek is megmenekültek-e? Ha odavesztek, én vagyok az oka.

— Hol van Gazsi bácsi, meg a fiuk? kérdém még gyöngé hangon.

— Légy nyugodt, mindnyájan megmenekültek.

Aztán megtudtam, hogy Gazsi bácsi maga mentette meg egyik fiát, a másikat pedig a vén molnár. Én maradtam legtovább víz alatt s alkalmasint örökre ott maradok, ha Ferkó utánam nem ugrik és meg nem ment. Mig ezt elbeszélték, lassanként egészen visszanyertem erőmet s felöltöztem a száraz ruhába, melyet mamám hazulról hozatott. Ezalatt folyton nézegettem körül, vártam, hogy Ferkó bejöjjön. De ő nem jött, pedig én alig vártam, hogy megöleljem.

Végre előhívták. Majdnem szégyenkezve jött be, mintha röstelne derék tettét s mikor hozzáíettem és kezét megragadtam, ő szólalt meg előbb:

— Ugy-e nem haragszol Snucziért? Lásd, akkor nagyon el voltam keseredve . . . nagybátyám igen keményen bánt velem s világgá akartam szökni . . . igazán rá sem ismertem Snuczira.

— Oh ne beszéljünk arról, felelém könnyezve. Te életemet mentetted meg, hogy gondolhatnék én még arra a esekélységre? Rég tudhattam volna, hogy nem szándékosan tetted, de makacs haragomban megmaradtam akkor is, mikor te békülni jöttél hozzám. Én kérlek hogy ne haragudjál, légy megint jó barátom! (Lásd a a képet a 77. lapon.)

Megöleltük egymást, szent volt a béke.

Szüleim, azonban nem érték be anynyival s hálásak akartak lenni életem megmentője iránt. Mikor megtudták, milyen rossz dolga van Ferkónak a mogorva vén molnárnál, felszólították, engedje át nekik Ferkót. Az öreg szívesen ráállt s örült, hogy nem kell többé az árva fiúval gondolnia. Ferkó pedig aztán nálunk maradt, velem együtt járt iskolába s derék férfi lett belőle, ki ma is a legjobb barátom.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXIII. köt. 3-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Ernö pénze elfogyott.“

Helyesen fejtették meg: Széles Margit, Molecz Béla, Lázár Ilonka, Bettlheim Róza, Heisz János, Goldschmied Sarolta és Dávid, Csukássy Jenő, Marzsó Ida, Hermin és Gyula, Ney testvérek, Neuwelt Béla, Czecz Irén és Róza, Weisz Feri, Erdei Pál, Fligl Lenke, Sándor és József, Fejér Gizella, Oberrecht Margit, Brüll Lóri és Mór, Guttmann Vilma, Blaustein Fülöp, Weisz Miksa és Elemér, Szily Margit, Vass Jenő, Herrich Melanie, Szüsz Huska és Ernő, Teleki Ludovika, Pisztóri Irén és Zoltán, Taub Ernő, Fáy Loránd, Aranyossy Alice, Kotsis Kata és Gizella, Kohner Aladár és Jenő, Schwartz Berta, Krausz Arthur, (sajátkezű írást kívánok F. b.) Balásfy Irén és Pál, Freund Ilka, Mauritz Juliska és Gyula, Löwinger Laura és Rudolf, Strausz Margit és Kornélia, Deutschberger Frigyes, Mandl Jenő, Goldmann Emil.

*

A »Kis Lap« XXIII. köt. 2-dik számában közölt találos mesék megfejtését utólag még beküldték: Schwartz Berta, Neumann Lenke, Róza és Emil, Pisztóry Irén és Zoltán, Várady Rózika, Deutsch Emil.

FORGÓ BÁCSI PÓSTÁJA.

Csukássy Jenő. Szép leveledet ép oly örömmel olvastam, a mily szívesen vettem az arcképeket. A vizonázást, remélem, megkaptad. Emlékezve tavalyi vizsgálatod szép eredményére, előre tudtam, hogy ezuttal is meg fogsz felelni jó szüleid és tanáraid várákozásának; hogy csakugyan

ugy történt, az nekem is örömemre szolgál. Hiszem, esztendőre a gimnáziumból épen ilyen jó hírt kapok felőled. A kedves kis Bella ákombákom levelét is szívesen vettem: öleld meg a kicsikét Forgó bácsi nevében. Vidám szünidőt a szép nyaralóban! — **Neumann testvérek.** Látogatásokat szívesen fogom venni. Tehát csak jól tanuljatok ám, hogy apácska beválthassa ígéretét. — **Fligl József.** Látogass meg esütörtökön vagy pénteken a déli órákban. Beszédem van veled. — **Goldschmidt Sarolta.** Forgó bácsi akkoriban nem volt Budapesten. A találkozás elmulasztását magam is sajnálom, de remélem, lesz még rá alkalom. — **Mattyasovszky Miklós.** Utána néztem és meggyőződtem, hogy igazad van. Képzelheted hogy a kis ámitó nem viszi el szárazon a csuf tetet. Forgó bácsi nem olvashat el minden könyvet, mely a világon megjelen s a ki oly rutul visszaél bizalmával, azt nem számítja többé hívei közé. Figyelmeztetéstedet köszönöm, mert így módomban van rápirítani a kis ámitóra. — **Blaustein Fülöp.** A »Kis Lap« régiebb kötetei ügyében a kiadó hivatal adhat felvilágosítást, kapható-e még és melyik. Fordulj hozzá. — **Ischlból** a »Kis Lap« XXIII. köt. 2-dik számában közölt találos mesék megfejtését küldte be egy kis olvasóm, de nem írta alá a nevét s így nem közölhettem a megfejtők között. Ki volt ez a kis szeleburdi? — **Szüsz Huska és Ernő.** Remélem, a természet csakugyan olyan jól ütött be, mint apácska kívánta és így teljesülni fog jó szándékotok, hogy a szegény gyermekek javára adakozhassatok. Forgó bácsi, hála Istennek, jó egészségnek örvend s köszöni szíves érdeklődéseket. — **Szerényi Anna.** Hogy a »Kis Lap« olvasásában örömet találsz, azt jól esik tudnom. Rajta leszek, hogy jövőre is oly kedves mulattatód legyen a »Kis Lap«: kis olvasóm öröme az én jutalmam. — **Ney Oszkár és Ödön.** A verseske mint iskolai dolgozat díeséretet érdemel, de arra nem tarthat számot, hogy a »Kis Lap«-ban közöljem. Különbben is, mint már sokszor mondtam, a »Kis Lap« közleményeinek írást bízzatok csak reám, ti pedig olvassátok szorgalmasan. Csak kivételesen szoktam néha egy-egy kis olvasóm dolgozatát közölni. — **Német Győző és László.** Eléggé szabatosan és folyékonyan van elmondva a kis történet, de nincs benne semmi, a mi kis olvasótársaitokra nézve akár tanulságos, akár érdekes volna. Mint jó irályotok bizonyítékát azonban örömmel olvastam. — **Deutsch Emil.** Olvasd el, a mit Mattyasovszky kis olvasótársadnak izentem Kérdésedre az a feleletem, hogy mivel emberek nem kérdezősködnek csupa kíváncsiságból egymás vallása után. — *Több reádbeli közleményt, (rejtvényt, elbeszélést stb.), melyet itt egyenként elü nem sorolhatok, egy s más okból nem közölhetek.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület Budapest, 1882. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.